

МИХАИЛЪ

СЕЙЛЕН

ИЗ ПЬЕС В МЕРТВОЙ ПЕТЛЕ

ВИДРУКОВАНО В ДРУКАРНІ „ДРУКАРЬ ПОЛЬСЬКИЙ“ В КІЛЬКОСТИ ТИСЯЧА П'ЯТЬДЕСЯТ ПРИМІРНИКІВ. ОБКЛАДИНКА, ТИТУЛЬНА СТОРІНКА І РИСУНОК „ПЬЄРО МЕРТВОПЕТЛЮЄ“ РОБОТИ АНАТОЛЯ ПЕТРИЦЬКОГО. ВИДАННЄ МИСТЕЦЬКОІ ГРУПИ „ФЛЯМІНГО“ У КИЇВІ РОКУ ТИСЯЧА ДЕВ'ЯТЬСОТ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТОГО, ОСІНЬ.

Михайль

Семенко

Пьєро мертво петлює

Футурізи 1914–1918

Книга третя. Видання групи „Флямінго“

Київ 1919 року.

МЕРТВОПЕТЛЮЮ.

(1914 — 1918)

I.

Поему беззразкову —
Приготуйтесь слухати — ви!
Я увільнивсь — закований,
Я без голови!
Я готовий приймати отруєні стріли,
Безліч бризок закіплої призирливости в мені.
Всі нитки перегоріли.
Я — в огні.

Ударю, ударю сміливістю беззразковою,
Не підходь, кому незнаний бетон!
Бо я — неспоріднений. Бо я — незакований.
Бо в мені — сміх на стон!
Я готовий приймати отруєні стріли.
Я готовий до зустрічі символістів і крамарів.
Всі нитки між нами перегоріли.
Але я не згорів.

Я прийшов, викликаний мрією не випадковою,
Я не чую ран.
Приготуйтесь вислухать поему беззразкову!
Над містом туман.
Викиньте з голови всі острахи несподівані.
Я не страшний і мені чужий Дніпро.
Я тільки творю арійки ще не співані,
Я — Пьєро.

„**Пьєро може**“. Поеза беззразковости.
1918. Київ.

II.

Я далеко більше вам зрозумілий,
Як гитарний романс.
Я — зовсім не зарозумілий,
Я не Ґюісманс.

Я вдаю, ніби ви — без секретів,
Ах, це така примітивна річ!
Моя душаболіє по Анрієті,
І я лізу на піч.

В-осени я потягую носом —
У мене собачий нюх.
Я хотів би бути справжнім неґритосом,
Щоб перегризти ланцюх.

Я — сміливий, беззубий і загальнодоступний.
Але в мені залишилась прикра Ікла.
Ви знаєте — я хватаю легкоступно
І ти до моїх поцілунків звикла.

„Собачий нюх“. Поеза потягування носом.
1918. Київ.

III.

Ви розумієте? — Я не можу спать.
Ви знаєте? — Я ночі не сплю.
Мій мозок — символістичний автомат.
Я пишу грамоту королю.

Місто стихне погасаючим сном, —
Я звертаюсь — до незнаних — вас,
Останній трамвай продзвенить за вікном,
Тоді надходе перєдзначений час.

І заколишеться тінь силюетом міцним,
І забушують повстання в гарячій голові,
Я даю простір блискам і плямам золотим,
І проживаю в ментах вічности дві.

Ви розумієте? — Я не хочу буть там.
Ви знаєте? — Я відмовив королю.
Ви подумайте! — я сам, я сам!
Ви відчуйте! — я ночі не сплю!..

„Передзначений час“. Пьєріза.
1918. Київ.

IV.

Я — жертва погасаючого світу.
Я — поранений звір.
Можливо, що прибув на 'єроліті
І кинув довкола зневажливий зір.

Дух мій в захопленні можливостей футурних
І в крові — безліч архаїчних атавіз.
Я — в пестіні хмарок пурпурних,
Я — скрізь.

Я ховаю в собі всі горіння й інстінкти,
Я — синтеза поетів і мрій.
Я пережив усі конфлікти
І дивний на мені стрій.

І коли встануть всі звірі й люди,
І коли кинуться всі предки й вороги —
Я розстебну свої закрівавлені груди
І покажу, скільки в мене снаги.

І побачать міць, синтетичну й могутню,
І попрохають крови на плями й сліди —
Я віддам всю свою силу за хвилю незабутню —
Я — вічний, сміливий і молодий.

І так скінчиться боротьба стосила,
І ледве потушать мої хвилі віки.
І я припаду до ніг женщини і скажу їй: — Мила,
Дай мені відкусить шматочок твоєї заголеної руки!

„Жертва“. Ego-ego футуріза.
1918. Київ.

V.

Зве мене до сталевих окреслів і бетонних мостів,
До ланцюжних періл і камінних барикад.
Прийме мене в свою пащу беззлобий, байдужий гнів,
І стане доля безсило круг — спаяний — розмикать.

І чорні димарі розмалювали небо пекельним змістом,
Принадним лісом підкреслюють краєвид.
Ритмичні птиці, розсипаючи сліпучу сталь над містом,
Бажають ефір, позбавлений метафізики, розломить.

Звуть мене залізні гамори і безугавні гомони
Великих натовпів, що рухають під бетоновим захистом.
Звуть мене поеми, де не хвилюють душу спомини,
Де всі інтереси й заміри перетинулися навхрест.

„Навхрест“. Поеза бетону.
1918. Київ.

VI.

Молодий я, і багато взяв,
Світ і життя збагнув за-рано.
Душа моя ще просить ласки,
Я ще дитина — і коли дорослим став?
Я прагну друга, як колись,
Коли був наівним ідеалістом,
І хочу, щоб мене хтось зрозумів.
Я ще хлопчик, і моя мрія — панна.
Я непрактичний,
І мене лякає женщина.
Я — несталий,
І життя моє — білий круг.
Чекайте — завтра я арлекіном встану,
І задзвенять маленькі дзвоники на шиї.
Життя мене обігнало,
А я зостаюсь романтиком,
І кожда моя дрібниця — трагедія,
І кожда мрія моя — огонь ворожий,
І кожда щирість — помилка,
І стремління — рабство.
Так попадаю в неволю я —
Утворюючи для себе волю,
І вільний раб — імя моє.

І не дивуйтесь моїй сміливости,
Бо її змінює замішаннє.
Геніальність змінюється бездарністю,
І сльози друга — то моя доброзичність.
Я не знаю своїх доріг,
Я творю,
В мені твориться світ,
І його не було б без мене.
І коли пройде ніч —
Я знову ваш,
Я, звичайний,
Підпалений жертвенним огнем,
Віддавший волю свою на творіннє.
І скільки ночей тих буде — я не знаю,
І скільки днів.
Сам я не належу нікому,
І ніщо не належить мені.
Я ще маленький хлопчик,
І не дивуйтеся силі моїй.
Три сивих волосинки я теж маю в голові.

„**Поеза моєі душі**“.
1918. Київ.

VII.

Келія, присвячена ажурним панчохам
І гострим букетам важких орхидей.
Я оточений колом трьох ідей.
Я — Дурень, Санчо і Хам.

Маестро, я прийшов замовить для свого кабінету
У великому розмірі репродукції з Ропса.
Слухайте, я вам скажу по секрету:
Ви мені нагадуєте одного знакомого мопса.

„**Одного знакомого мопса**“. Санчоза.
1918. Кибинці.

VIII.

В мо й душі стільки болів і ран роз'ятрених,
Як на Хрещатику електричних лямп.
І навіщо для мене стільки вигуків отеатрених,
Коли для вас до кінця і завше я — трамп!

І навіщо ваші погляди, і призирство, і рецензії,
Коли я очікую на барабани з ваших шкір!
Ах, ви ж спостерігли вже, що я не потрібую пенсії,
І цілком у иншу сторону направив трамп свій зір!

„**Трамп**“. Поеза жалкування.
1917. Владивосток.

IX.

Не будьте, не будьте такими затурбованими —
На Хрещатику ніччю немає хмар.
Не робіть, не робіть обличчя зосередкованими,
Викиньте кишеньковий словарь.

Засвітіть в чорну ніч електрику безжурну,
Уявіть, що навколо — храм.
Полюбіть, полюбіть зруйнованість мурну —
Більше немає, немає драм.

Увільніться обачно від похмурости банної,
Задеріть голову до аеропляпних препон.
Не визнавайте мудрости, і від туги безнастанної
Заведіть ґрамофон.

Я не люблю бачить вас зосередкованими,
Вас зв'язує кишеньковий словарь.
Відчуйте душу душею незатурбованою,
На Хрещатику ніччю немає хмар.

„Не будьте“. Ґрамофонна поеза.
1918 Київ.

X.

Я покажу вам безліч світів —
Ориґінальних і капризних.
Я покажу вам безліч шляхів —
Хто хоче мого духа визвать?

Ми приходимо до останнього пункту.
Ми перемогли всі стихії й дощі.
Я відчинив двері замкнуті —
Хто хоче зі мною гулять в-ночі?

„Я чекаю“.
1918 Київ.

XI.

Годі.
Ви бачили жовтий плякат?
Все пережите лишається на-споді,
Запалюється Завтра без жалів і страт.

Всім, хто покається, чи можна вибачити?
Лише той живе, хто кохає рух.
Силу неможливо вивчити.
Матерія — то є дух.

Прекрасний безумець — хто летить по рельсах
За експресом прудко, мов сталевий птах —
І не визнає влади туги і влади серця,
І визнає лише відважних шлях.

Забудь про даремні вискоки,
Запались марнотратством зусиль.
Не бійсь потойбічної блискавки,
Коли почуваєш силу.

„Прекрасним безумцям“. Поеза відваги.
1918. Київ.

XII.

Я пропоную виперти свій запал важким вибухом,
Щоб разом з ромбиками серця посипались
бризні хвилі вітрін.

Я пропоную випустити з кліток витончені примхи,
Я пропоную знищити уклін.

Хто пройдеться вниз, аж до самого Хрещатика
Не зважаючи на людей — сміливий і самотногордий?
Коли в животі лоскочуть пружнасті коліщатка
І на-зустріч летять сталево-енерґійні морди.

„Енергійні морди“. Поеза пропозіцій.
1918. Київ.

XIII.

Я жду, коли надійде хвиля
І мою душу підхватить бурун.
Я не люблю, коли поруч — мила,
А під мӧми ногами — ґрунт.

Моє серце прагне неістнуючих квітів,
Моє серце квітне у болях шукань.
Я не сам, я не сам на світі —
Моя буря у фарбах світань.

Я любуюсь безсюжетністю бурі,
Сила — мій динамичний сюжет.
Мій світ — в тонкій мініатюрі,
Я — беззразковости поет.

„Знову“. Кверо-футуріза.
1918. Київ.

XIV.

Затріпотять перед смертю ажурні віли
І таємно стукне останній крок.
Сперечається на розі трамвай з автомобілем
І освітлює безумство морок.

Здрігнуться губи в екстазі піни,
Сколихнуться віки й моменти.
Закваплять скрипно засуваючі маґазіни
І розітнуться аплодісменти.

Випустить кулемет безнадійні кулі,
Світ стисне жадання нездійснених жмень.
І виступлю на естраді і скажу:
— Отимчасовені королі!
Я — геній.

„Ажурні віли“. Поеза фактичного.
1918. Київ.

XV.

Вітаю гуркоти і несподівані вибухи,
Коли падають стіни і завалюють ходи катакомб,
Коли асонанси сплітаються в нерозгадні ребуси,
Коли в небі — картина розриваючих бомб.

Хто знав, що розірветься машина, математично перевірена,
Хто мав попередити про нещасте юрбу? —
Я люблю сумітню, в своїй траґічности несподівану,
Я люблю сліпий випадок, що виявляє містерну злобу.

Я ненавиджу прилизаність і ідіотські похлипування —
Я шаную сміливість і розбишацьку міць.
Хто скаже, що моя рима — не вишукана? —
Asseyez-vous à votre place!

„**Ідіотські похлипування**“. Залізна поеза.
1918. Київ.

XVI.

Я зори пью — співець лазоревий,
Зори ґранітових тротуарів.
Вьяжу серпанок — вечірньо-моревий
Проститутчиних мемуарів.

Панни вільно поводяться, ваблять.
У пишних зодягах — nature morte'и Ван-Ґоґа.
Я люблю їх так, як вони мене люблять,
І жду пазурів осьминога.

„**Мемуари**“.
1914. Київ.

XVII.

Тротуари пусті, нудні й давнознайомі вітріни,
Перехожих і проституток стрічаєш все тих, —
І так я занудився за співом Ізеліни,
І так давно я не бачив берез блідих...

Може в неділю сяду в веселий потяг,
Залишу димність, зойки і звуки сірен —
І буде так приємно жувати апельсинову шкурку в роті,
І буде такий веселий день.

„**Веселий день**". Святкова поеза.
1914. Київ.

XVIII.

Я шукаю собі кравця
З нью-йорською рекомендацією —
З елеґантностями знавця
І з бездоганною репутацією.

Запобігливий балакун —
Його мова буде ввічлива й стримана.
Його усмішка — як північний бігун
І все ж віддалено-інтимна.

Я хочу, щоб він носив ціліндер
І білі замшеві рукавички.
Він мене попередить: — Ах, вибачайте, містер —
Брати за-дорого у мене немає звички! —

„**Кравець**".
1918. Київ.

XIX.

Киньмо звіриним в традіцію.
Мясо — це матеріал.
Ми підем на залізну репетіцію —
Скинути ганебний ритуал.

Проклянем опоезену мрію.
Мязи на фізичну працю вживем.
Жінко. Я прийду і тебе зогрію
Своїм огнем.

Я хочу — і до тебе прийшов.
Зустрінь мене без дивопитань.
Ти ж розумієш, що моя кров
Вимагає переливань.

„**Ритуал**“. Порноґрафіза.
1918. Київ.

XX.

зверни глуму з дороги
дай пройти мені —
коли небо покаже роги
здрігнись в труні

і чекай на північ
але не лякайсь пітьми —
вибач аполона в гніві
і замісць **Я**
скажи:
ми.

„**Перелім**“.
1918. Київ.

XXI.

Багнесь у безмежности висвічування
Від очей женственних перестрінути.
Містично-несподівані посвідчування
Не хотілось би випадковостями змінювати.

Ефірним дротом до глибин пронизаний
Я всесвітно споріднений зі сміливостями.
Невже — я схилюся? непевно згризений
страшними думками-скостенілостями?

„?“ Скляна поеза.
1918. Кибинці.

XXII.

Мокрий морок.
Світ накритий кошмарною ковдрою.
Ступи зблідлий крок!
З'обереж душу тишою мокрою.

Виблисне непотрібний грюк.
Звалиться випадковий камінь.
Коли хочеш мук —
Іди за нами.

І вирветься печерний крик.
І очі засліпить, зав'яже.
І куди мокрий зник
Ніхто не скаже.

Морок укрие смерклим скоком.
Заклякне незвиклий уклін.
І вибухне жах запобігливим кроком,
І оковдрить мокрість душ чорний крінолін.

„Поеза моторошности“.
1918. Київ.

XXIII.

Сполучення і комбінації верзінові —
То мої поезії беззразкові.
То мої поезії бензінові,
То мої поезії випадкові.

Я становлю великий Запитальний Знак —
Бірюзово-медузними чорнилами.
Хто вимірить мій утончений смак?
Хто полетить моїми альбатросовими крилами?

„Комбінації верзінові“.
1918. Київ.

XXIV.

Люблю я міста безтемпні звуки,
Люблю я рух.
Люблю доторки незримих рук
До блакитного уха.

Будь ласка, не дивіться зачудовано,
Ваш погляд сон пьянить.
Нам місце тут злим духом приготоване,
Де починається безмежна нитка.

Мені подобається сталевого метелика тремтіння,
Скажений рух недвижних крил.
Моя душа — аеропляновe зомління
І мерехтіння ще невиданої гри.

„Місто“.
1918. Київ.

XXV.

Звірю хочеться їсти.
Звір заплутавсь в рову.
Подивіться на оскалені зуби!
Подивіться на звиснутий хвіст!

Звірю хочеться їсти.
Звір не може писка піднять.
Жовкле листя нервує.
В далині — чорний ліс.

В далині необмежена пуща.
В далині — стільки хижих огнів.
Звірю хочеться їсти.
Звір заплутавсь в рову.

„**Хочеться їсти**“. Звіріза.
1918. Київ.

XXVI.

Коли з'єднаються всі самотні в пари
І прибере реальні форми невідомість,
Прогнуться росплавлено асфальтові тротуари —
І що ж буде, що буде натомісць? —

Виростуть незримі, затріпотять метальові крила,
Розум заперечить, онаглить покрик — ну, вибачайте, ні— —
І що ж буде, коли в крамниці не вистарчить мила
І бананові дерева вкрие сніг? —

Коли сміх захолоне напівроскритим острахом,
Зсиплють нежданно розірвані брязкітки,
Світло замінять електричним мороком —
Що ж тоді будуть діяти бібліотеки і словники? —

Розметерлінить поет марінетову тишу,
Перетворить аеропляхно затоплений дзвін,
Замісць драми — переживатиме на розі афишу — —
Що ж тоді робитиме він? —

Коли стане зимно забайдуженій леґенді,
І буде лягати молодість в олавровінчеву труну,
Вигляне з-за парку нічний опукий денді —
Що йому відкажуть на його ремарку:—ну й же ж ну!—?

Заховає свою мірку поетичний критик
І загубить маестро свій симфонний темп,
Прекрасним паннам не хватить шоколядних плиток — —
Що ж тоді буде, коли еволюція заперечить: — Стоп! — ?

„**Можливости**“. Фільозофична поеза.
1918. Київ.

XXVII.

Тріснули, репнули драми,
Траґедії.
І в сльозах загрожували тарарами
Нюансами інтермеді', —
Хто ще?

Бризно і ляпно, зігнувшись фіґурно
В елястичний символ
Витискували тортурно
Вишукано-клясичну риму.

Запрохували в-гості
Вони — звичайні, відходючі,
але побоялись нежданого вістника
мої найближчі родичі.
От і розміркуйте.

І піднесли тост в інтимній компанії
За все нове і сміливе —
послали вони на базар за останніми
і розлила вино Сільвія, —
і всі перелякались.

Почувалось якось непевно в незвичній атмосфері
і було якось весело в полохливому оточенні
з блідими фізіономіями зійшлися знову в сквері
і душі були промочені.
Що ви скажете?

Тремтять руки у запізнілих новаторів
перемогли самовбивці, —
в останній мент борню згадували
і признавалися: ми, символісти — вівці.
Хто б міг сподіватьcя?

І я сказав, що годі, що ми більш не побачимось,
і ніби нарочито поблизу тріснула шина.
Ах, скільки отих змагань потрачено —
по вітру, чу абсолютно, з багатьох причин.
Драма!

„Траґедія“.
1918. Київ.

XXVIII.

ффф
дмухкало пирхкало
шшшш
шипіло шумно за машиною
брудосніг
    — тумані
сани, сани,
колисали хрусти
мяхчили січенями
злилися постатьно
силь —
ветки
мяхкі кокетки
блискними поглядами
кхе кхе кхе
! Ви.

„Місто“.
1918. Київ.

XXIX

Взирнулись в фойе
штучними очима —
виснажені душі.
Це було надзвичайно
інтересно —
в змаганних відблисках лягли погляди.
І були мяхкі натовпи
і курили мужчини
в спорідненому оточенню, —
і лише двоє очей обережно перетинались
і розбігалися параболько
і були теплі шовкові нитки,
що болючо з'єднували душі
мужчини й женщини — незнакомих, далеких.
Щось тягло нас
і хто знає
може ми будемо близькими й теплими
і будемо себе почувати гарненькими звірятками
а зараз в фойе
взирнулися штучними поглядами
в фіолетовому зацікавленню
інтимно віддалені
і несподівані —
ми.

„Двоє“.
1918. Київ.

XXX.

Трикнуло, зойкнуло —
          безпідставно —
                    — розгублено.
Схопилися.
Хе, всміхнулись !
Хрустнуло в животі.
          Звір !

Розкорокошили спогади
збліднули запитаннями.
Одвернулись од світла —
          заховаться.
Ждуть —
Хтось прийде ще.

Вирхнули, спитали жінку.
І заплакала жінка —
          несподівано
          — розгублено
розшнуровуючи сукню.
І промовила якусь цифру.
Так падав світ.

„Спогад“.
1918. Київ.

XXXI.

Безумить грюками
розривається метал
скрипить ріже сталь
брязкотах руйнуї
верескливість машинить
лоскіт авто
співають шини
сіренить зойкність
похапливить тупотінне
незримлять крила
тріпоті
гамір залізних експериментів.

„Місто“. Футуріза.
1918. Київ.

XXXII.

Блимно і кропно
блискучими лініями
тремтячими фіґурами
сунуть
лізуть
повзуть
пересовуються
випадкована симетричність
німих пересовувань
обганяннями
міняться рухах
безшумними серіями
міняться силюетами
таємничими вогниками
вирізуються окреслами
вигнутими тіннями
засліплюючими рисами
диференційована ґеометрія
химерних кутів і будов.

„Місто“. Кубиза.
1918. Київ.

XXXIII.

Сталевим рухом
— Захват
— Стремлінне
Промчаєся сірим бензіновим духом
Залишаючи тремтінне
— Хуткість
Увага
Велетень —
Лі-лі-пут —
Господарь міста
Світа володарь.

„Пейзаж“. Кверо-футуріза.
1918. Київ.

XXXIV.

Вабить мене в краї незнані, далекі —
В царство ледяних шпилів і червоної міди,
Через плечі віків озирнулась до мене Ревека,
Душу пестять образи Атлянтіди.
Ваблять мене підземні печери, ґроти,
Оази пустель безлюдних.
Екваторіальний промінь злотний
Мій дух остудить.

„Атлянтіда“.
1914. Київ.

П О Е З О Ф І Р И.

(1914)

I.

Хайль семе нкоми
Ихайль кохайль альсе комих
Ихай месен михсе охай
Мх йль кмс мнк мих мих
Семенко енко нко михайль
Семенко мих михайльсе менко
О семенко михайль!
О михайль семенко!

„Автопортрет“.
1914. Київ.

II.

Я смертной чертой окружена
И не знаю, кто меня обвел.
Е. Гуро.

Ні
Не сила мені волі людській скоритись
Волі життя піддатись
Плисти за ним куди воно поведе
Довіритись йому до останнього кроку
Іти до-віку за простягнутою рукою.
Владні сили інстинктів
В мені живуть коритись мушу
За сліпим голосом.
Знаю я він доброзичний
До нього звик знакомий з-малку
Людисфінксиі такі звичайні
В глупу ніч темну тремчу
І не знаю скільки
Молитись і благать кого
Ближче гуркіт і жах
Гуркіт гуркіт
Чужий незнаний
Рідний близький
Страшний...

... Ні не хочу я волі судьби скоритись
Голосу життя піддатись
Самотним
Гордим
Нестрашним собі
Образ мій ясний
Околений я
?вийду з кола
Самотним хочу бути
Самотним бути я
Я.

„Смертная черта“. Поеза околености.
1914. Київ.

III.

в африку мені треба південну й західну
також в америку й на острови
забратись десь в куточок парижу
щоб мене не було нікому видно
збірати радіотелеґрами
божевільно тонкий
одружуся врешті
син буде мідяним лобом
літератури мені стало зимно
зненавидів слова прекрасні
(може покохаю знов)
і мистецтво парікмахера
чекати буду заким за мною підуть
всі підуть тактакітіиви
в африку мені треба а також
на острови
в ґренляндію зеленоземлю де слони
на білих медвідях
одружуся з тюленем
(отюленюсь)
втюленюсь
енюсь і затюленю вас
і в америку і в африку
приліпитись між димарів
радіотелеґрамизмі
дяним лобом збірати.

„Втзщзб дрпіе“. Поеза полоненого.
1914. Київ.

IV.

Хтів би марити — як всі
Душа моя блакитилась
Не вдію з собою нічого я
Sérénade mélancolique (op. 26) Чайковського
Мене не спалахне
Ті що любили до життя не вернуть.
Затулив сонце
Жити бажав своїм огнем
Не хочу терпіти холоду
Самотність радости не дає
Віоліну розбив учора
Навіщо мені ця музика, що задовольняє
Гарненьких і дурненьких панн
Люди умірають весело
А мені сумно
Живу
Бажаю
Нікому не було зрозумілим
Навіщо живе Семенко
Не хочу.

„Семенко“. Серенада.
1914. Київ.

V.

Я хтів щоб не розуміли люди
Щоб з мене завше сміялись
Щоб замісць привітання бачив тільки
Простягнуто-призирливий палець
Всі вони такі малі їх так багато
Я сам
Про них думаєш
Думки заполонили
Сплелись почування
І їх так багато
Я сам
Тому веселий
Журний
Очі мої багато бачать
Крови нерви всі
Дотикаюсь до річей тайну чую
Прочуваю дихання
Дихає кожда річ
Я сам
Хтів щоб не розуміли люди
Щоб з мене сміялись
Щоб не казали що я сфінкс
Щоб був таким немудрим як вони всі
Іх так багато —
Я сам.

„Річ“. Індівідуальна поеза.
1914. Київ.

VI.

Взагалі — чого я сюди прибув, у Київ?
Місто досить нудне.
Весною смердять акації —
Улицями ходить гидко.
І не знаєш, чи це ти в парк попав,
Чи десь в селі між чумаків.
Мені не місце тут.
Я почуваю. що зупинивсь,
Далі ні на йоту не посуваюсь
Через два роки — в низ піду.
Обстанова мене огрублює,
Товариство викликає гримаси.
Тікати звідси!
Тікати з Київа!
До живих людей бігти —
Тонких, інтеліґентних,
Що живуть сьогодні
Дихають сьогоднем,
Сьогоднішні,
Нерви рвуть.
Немає нічого більш прекрасного,
Як сьогоднішній день. —
Я не дожену його тут,
Кождого дня зостаюсь з-заду —
Тут, між своїми.

Геть родичів — у серці моєму
Місця немає рідному всьому —
Рідним жити буду після 40 літ.
Геть усе, що спиняє мене,
Що шкодить моєму бігові,
Що душу мою еластичну старить
Лагідність тягне мене під рельси,
Благополучіє мене вбиває.
Не хочу слави тут,
Між своїми, де за мішок
Сміття та козацького вуса славу дадуть.
Що мені за діло до Київа та родичів,
Коли про Семенка мусять марсіяне знать?

„Дуже щира поеза“.
1914. Київ.

VII.

Просипається природа — що-року,
Вдягає шати нові.
Кричить про щасте, що в бузку,
Кидає пахощами скрізь.
Оксамитом і томністю
Весну витаючи —
Сонцю бредуть на-зустріч,
Прощають всім.
Ніщо не потрібне їм —
Бути вдвох —
Парку серед бузку,
Тихий вечір, пестощів повний.
Очі
Нічого не бачуть, крім очей,
Зорь, далеких зорь нетреба їм,
Холод землі незнаний.

Коли просипається природа
І кида пахощі в кущі.

„Природнє“. Весняна поеза.
1914. Київ.

VIII.

Люблю мідяні звуки оркестри
Зачуваю здалека
Сурми ревуть
Клярнети розмовляють
Юрма шумує
Задерши капелюха
За пилотом стежить
На панн дивлюсь
Уст
Усміхи струять весело
Усміхи очей хвилюють
Гомін
Сміхострумки
Душа в сонечних струнах
Опій і кров
Клекоче пестить мяхко
Юрма
Юрма
Гомінка
Безжурна
Щасливим бути як юрма
Немає ні до чого діла
Мертвопетлює авіатор в хмарах.

„Авіатор в хмарах“. Пейзажна поеза.
1914. Київ.

IX.

Кождому безплатно
Хто тільки хоче
Всі охоче
Нездатно здатно
Пів фунта нафти
10 пуд. бензіну
В придачу ніну зіну
Підходь ти
Не лякайсь пропелера
Дим до-вподоби стане
Залоскоче срібним пьяно
Фейер вейе ра
? Ти плачеш за льоґікою
Висхнуть сльози нещасний
Забудеш сірий бу
Деш і прекрасний
Роспочнеш стрілянину
З-гори у низ, з-низу в гору
Забудеш чи вмер
Чи до всього здатний
Чи до гвіздка додаток безплатний.

„— —“
1914. Київ.

X.

Осте сте
бі бо
бу
візники люди
трамваї люди
автомобілібілі
бігорух рухобіги
рухливобіги
Һerceus кару
селі
елі
лілі
пути велетні
диму сталь
палять
пах
пахка
пахитоска
дим синій
чорний ди
м
пускають
бензін
чаду жить
чаду благать
кохать кахикать
житедать
житерух
життєбе
изін
авто
трам.

„Місто“.
1914. Київ.

XI.

Мені обридають рими
Хочеся спостерігати рухи слів
Щоб за ними тяглась моя думка
Музика самособойне плелась
Переганяю рух життя
Люди мене не ображають
Крізь пальці дивлюсь
Здаються вони завше
Як забагнеся.

Мені обридли рими
Цілком иншої музики
Веселіш і безглуздіш було
Багнесь також вимовляти щось
Ніхто не чув
Язик утворює вперше
Помовчу трохи щоб знову тягтись
Тягтися знов за чужими слівьми
Загубити мозок
Ні
Треба встати постояти на
Одній нозі
Може збагну тоді тайни
І взагалі

„Куховарня“. Взагалільна поеза.
1914. Ки в.

XII.

Как рано мнѣ приходится не спать,
Оттого, что я печалюсь.
Елена Гуро.

Квітнуть в душі моїй муки землі.
Плаче душа, сльозить серце.
Хто зітре ті муки, зітре ці сльози?
Серце зморене припестить хто?
Кланяюсь мукам я, не хочу пестощів.
Гулять самому на землі весело.
Мені весело, бо я сам, як світ,
Бо як світ — багатий я, і як сонце — щедрий,
І як захочу, несамотним стану,
І як захочу, біля сонця ростану,
На-віки щезну й оживу знов.
Такий я!

„Sum“. Поеза дерзання.
1914. Київ.

XIII.

Я харцизить поезію
Ки.в — — — Полінезію.
100
У маревах ходити буду
Гріхи забуду.
І після днів безстидної слави
Ви почуете мої октави.
Поставлю самовар
І буду пити чай.

„Полінезія“. Апашова поеза.
1914. Київ.

ЕРОТЕЗИ.

(1914--1916).

I.

Я потім Вам скажу — усе, що треба,
А зараз — уст, я хочу Ваших уст!
Я буду делікатним. — Ви чуєте мій тембр?
Я ж у кімнаті цій ні більш, ні менш як гість.

Жартуючи — я потушив електрику.
Метнулись Ви — і знов байдужий світ.
Вібрують тіни знов. Самочу я у кутику.
А по-хвилині знов ми боємось згоріть.

Я казку росповім про хатку із граната.
Але слова — то нуд, стихійне зрозуміння.
Ви вся в мені, а в Вас — моє хотіння.
Переплелись між нас ґазели і сонати.

„Хатка із граната". Еротеза.
1914. Київ.

II.

Мені подобається, що я заплутуюсь
В путах панни, що вихувалась в парку.
Це цікаво і гостро, я знову пробуджуюсь,
І все, що обіч — я готую на змарку.

Приємно чуть ї сміх, поверхово-штучний, —
Так гарно підпасти владі цієї міщанки.
Я знаю, що між нами — жах нерозлучний,
Кохання пів'ясне моеі блідої коханки.

„Коханка“.
1916. Владивосток.

III.

Хочби скоріш прийшла зіма
Щоб прогулятися в санках
Щоб місто хрустнуло в плижках
Бо місця літові нема
Хочби скоріш прийшла зіма,

Заслала місто напівтьма
Півзвуки гамні стиха сурмлять
Акорди ночі в стумі шумлять
А серце уличка німа
Хочби скоріш прийшла зіма.

Корсети улиця здійма
І оп'яня в порноґрафізах
Палає хутро в тільних крізах
І місця літові нема
Хочби скоріш прийшла зіма.

„Зіма“.
1914. Київ.

IV.

Люблю я море і скелі дикі,
Півсонний ранок, клясичну тишу —
Люблю я міста бездушні крики,
Для моря й міста я все залишу.

Люблю я хвилі і ніжний плюскіт,
Люблю я заклик автомобіля.
Люблю шантан я, люблю я скіт,
Люблю, щоб зимна була, як лід,
щоб тремтіла.

„Люблю“. Амораліза.
1916. Владивосток.

V.

В кавярні весело. В кавярні шумно.
Сижу за столиком. Сижу бездумно.
Дивлюсь на панну. Зажмурю очі.
Мені тоскно. Мені нудно.

В вікно вдивляюсь, у сутінь ночі.
Ти мені мозок, мій мозок точиш!
Крізь сміх ти дивишся, дивишся журно
Дивлюсь на тебе я, і сміло в очі!

У серці весіль. У серці шумно.
Щось топче груди, квилить бездумно.
Щось топче груди, щось груди топче.
В кавярні весело. В кавярні сумно.

„В кавярні“.
1914. Київ.

VI.

Її байдужість мене дратує.
Мене дратує її байдужість.
Коли знов серце моє почує
Тремтіння захват, обіймів дужість?

Я знав обійми. Я знав тремтіння.
Я знав і захват — не нероздільний.
Коли ж забьється в примарах-тінях
Пристрасти гомін важкий, свавільний?

Мене дратує її байдужість.
Її байдужість мене дратує.
Я хочу краю!.. Свою байдужість
Я після того їй подарую.

„Її байдужість“. Роздратована поеза.
1916. Владивосток.

VII

Ванді я не подобаюсь. Вона цілком байдужа.
Вона лінше себе почуває зі скрипником із Мулен-Ружа.
А мене теж дратує, що була так близько-близько,
Що який небудь дурень уже б гадав про колиску.

Ну і хай буде так. Я на час покладаюсь.
Хіба я гнавсь за чим і збивав коліна?
Ще улиць до-біса, на трамваї я не збіраюсь —
Ну і хай собі порегочеться Ізеліна.

„Éve victorieuse“.
1916, Владивосток.

VIII.

Її притиснуть до грудей
І вмерти, поки молодий.
Жагу життя втопить в імлі
І зникнуть, зникнуть на землі.

І знявся глум в мо й душі.
Там не зосталось ні душі.
І тільки камінь, де ридав.
І тільки попіл, де плекав.

Я вмру тоді, як світ умре.
І зникну, коли вітер зникне.
Промінь лиш той мене зітре,
Який колись в-останнє бликне.

„Блик“. На віза.
1914. Київ.

IX

Я не хотів би бути з вами,
З моїми мріями-думками —
З тобою бути б я хотів,
І в фіолетах фіміами
На ліжку плів.

В лілових снах забутись важко,
Заснуть на персах в обіймах казки, -
Тропичним квітом росцвісти, —
А моїм сонцем, люба пташко,
То будеш ти.

Своє я серце мав із сталі,
Не поклонявсь нудній моралі,
Як в грудях шаленіла кров, —
І засвітились знов коралі —
Наша любов.

„Наша любов“. Еротеза.
1914. Київ.

X.

Ванда має діток — двох маленьких дівчаток,
Двох гарненьких дівчаток, що немов ляльки.
Я цьому не вірив, я не мав і гадок,
Ну тепер вже вірю, навіть залюбки.

Ванда уже мати, Ванда вже не панна,
Ванда вже не панна — який в неї стан
Вандина витворність — ах, не варта ґлава,
Ванду взяти може Уайльд або Ростан.

Ванді личить спортність, Ванда — амазонка,
Ванда — амазонка, в ній — динаморух.
Ванда диха сміло, Ванда ходить тонко,
Ванда носить сукні, легенькі, як пух.

Вандини панчішки, що ховають ніжки,
Що боронять ніжки від мо"х" очей —
Криють в собі тайни, як квітневі нічки,
Тають сни блакитні травневих ночей.

„Ванда“.
1916. Владивосток.

XI.

Несуться пахощі із саду,
Всих квітів тих, що я люблю —
Не визнаю я мук і зраду,
І лину в білім кораблі.

Сукня мені не заважала.
І врешті стишилась сама.
Мов перед бурею — лежала.
І усміхалась напівтьма.

„І усміхалась“. Еротеза.
1914. Хорол.

XII.

Я люблю безстидні рухи
І свободу почувань —
Як оголюються руки
І тремтить звабливо стан.

Лиш останній ступить крок,
Поцілуйкий випить трунок —
Щоб відчути холод зубок,
Персів сонечний пісок.

І завмерти в лютих звивах,
В гамах грішних, диких мук —
У владних тіла переливах
Щоб забуть про божий стук.

„Nu“. Порноґрафіза.
1914. Київ.

XIII.

Всі зморшки на лиці розглажу,
Щоб на губах заграв рубін.
Любов ми виплеснемо нашу
І проспимо далекий дзвін.

Прикриють нас принади білі,
Щоб був чутнішим серця сміх —
Засурмлять знов автомобілі
І день прокинеться для втіх.

Знов окроплю я шумом пекла
Свій зачарований візіт —
Щоб спалахнуло і померкло,
Як догорить священний ґніт.

А потім виріжу я в серці
Твій опромінений естамп,
Щоб завше бились груди скерцо
Спокоєм електричних ламп.

„Зачарований візіт“.
1914. Київ.

XIV.

Безлунних хвиль збіраю темні тіни,
Що струять межи струн співучої віоліни.
У дно життя дивлюсь, в маґічне дно свічада —
Збіраю співи тайн безболізно і радо.

Тремтить рука в безшумнім хвилюванні
І серце тисне жах в безмовнім сподіванні.
Безжурне світло лле ріжномаїті плями
На струни голосні, на пасма фіміаму.

Живіт, мов оксамит, і ліжко, повне сяйва,
В панчохах ноги ще — не будуть вони зайві.
І знову затремтять, заплачуть тихо тіни,
Перед офірою мораль схилилася уклінно.

Це свято тіла є, гарячого, як жар,
Що затуманює у присках випроміння.
І на свічада дні женуть юрму примар —
І я, й вони ідуть на жертівник горіння.

„Живіт, мов оксамит“. Ропсіза.
1914. Київ.

XV.

Я люблю твій стан.
Я закоханий у згиби тіла.
В тобі і Стріндберґ, і Ростан —
Як затремтіла.

Прекрасна, ніби станс,
Ти у екстазах загорілась.
Журна, немов старий романс,
Як німфа, що у лісі стрілась.

Ти чиста й грішна, як свята
І сяєш в сяйві білім тіла.
Коли у-перше затремтіла —
Росквітла ти, мов золота.

„Ти“. Поеза кохання.
1914. Київ.

XVI.

В мою кімнату йдуть принцеси,
В ній відбуваються ексцеси.
Танкують, слухають вони
Жалібні і криваві меси.
І творимо червоні сни.
Пихтять і стукотять експреси
За тихим захистом стіни, —
Ми відчуваєм мякі преси
І струнять плямно еротези
В піснях останньої струни.
І божеволіють принцеси,
І творимо червоні сни.

„Ексцеси“.
1914. Київ.

XVII.

На задній лаві в кіно-театрі
Поцілункувались міцно скрипка й піаніно.
Він почував себе ніби на Татрах
І росповідав Ванді про петербурзьку Ніну.

Вандини очі пильно дивились,
Зуби блищали і губи манили, —
Губи тремтіли, шукали, благали —
Безодню огня вони в себе ховали.

Лагодить мотор за стіною механік.
Електрика освітлює в куті оркестру.
Хутко буде публіка, що чекає співанок
І велику драму на 3000 метрів.

„Кіно“.
1916. Владивосток.

XVIII.

Хотів би я Іваном буть,
Мистецтво й мудрість — все забуть,
Палить цигарку з тютюном,
Спать, не роздягшись, під стіжком.

Хватать за перса пишну Ганку
І круглий рік носити шапку —
Як хуґа рве і сонце ловить.
Кохать безштучно, сквернословить.

Вставать із сонцем — з ним лягати,
Порвать всі пута і всі ґрати,
В свято — суспільство сальних карт.
Життя це дійсн' уваги варт.

„Іван“. Поеза некультурности.
1914. Кибинці.

XIX.

У ліжку білому — страшний протуберанс.
І на багато миль, як вибухне, він кине
Палких скалок, що душу зранять.
І в тілі щось палке, палке поплине —
Пекуче й ніжче, ніби станс.

Портьєра вправлена, почнемо наш сеанс,
І моралісти нас, напевне, не похвалять.
У плинах пристрасти на поверхнь лютість рине,
І пьяні вистогни в огнях ніхто не спине,
І хутко вибухне страшний протуберанс.

І ніжний ніжний виллєся каданс,
В ажурних мережках затріпотить, застигне,
Останні виблиски півтіни лиш зоставлять.
І в тихих загравах ручай життя поплине,
Останні плюски, угаваючися, кине
Погасший враз протуберанс.

„Протуберанс“. Рондо-поеза.
1914. Київ.

XX.

Твоє тіло — слизько, як пристрасть
І виблискує, ніби „Відьма“ Ропса.
Воно викликує таку безмежну пристрасть,
Як твір Хеопса.

Я звіром став. Мене безтамить пристрасть.
Із горла лізе темно-синій вий.
Ти вся тремтиш — благає, давить пристрасть —
І в диких тисках давиш до грудий.

У вохкім тріпоті завмерла, стихла пристрасть
І зникла, простяглась пекуча сила рук:
Так розпливлась по ліжку пристрасть
Червоних мук.

„Пристрасть“.
1914. Київ.

XXI.

У лісі шум. У лісі вітер.
Там кіно-пьєса, певно, йде.
Просунув голову Макслiндер,
У фарс містерію веде.

Хотів я б тайну в лісі здибать...
Ах, в лісі тайн давно нема.
Де ділась ти, людино-риба?..
У лісі шум. Пристрасть німа.

У шепті листя — шепіт суконь.
Кущ росперезує корсет.
На ліжку мяхкім в травах мук огонь,
І пристрасть зітхів. І секрет.

Ліс повний чар — принад жіночих.
В нім скрізь — сна творчі еволюції.
І повні шуму темні ночі.
І повні безглузду полюції.

„Кіно-пьєса“. Еротична поеза.
1914. Ліс.

З М І С Т.

Мертвопетлюю.

оезофіри.

Еротези.

Михайль Семенко.

1. **„Prélude“** лірика — 1913, вид. „Відродженне“.
2. **„Дерзання“** поези — 19 4, вид. „Кверо“.
3. **„Кверо-футуризм“** поезопісні—19 4, вид. „Кверо“.
4. **„Пьєро Задається“** фраґменти, інтимних поезій книга перша — 1918, вид. „Ґрунт“.
5. **„Пьєро Кохає“** містерії, інгимних поезій книга друга—1918, вид. „Сяйво“.
6. **„Дев'ять Поем“**—1918, вид. „Сяйво“ (роспрод.)
7. **„Тов. Сонце“** ревфутпоема — 19 9, вид. „Всеукрлітkому“.
8. **„Дві Поезофільми“** („Весна“ — „Степ“ —1919, вид. „Всеукрліткому“.
9. **„Пьєро Мертвопетлює“** футурізи книга третя поезій — 1919, вид. „Фляміньо“.

ЦІНА П'ЯТЬДЕСЯТ ГРИВЕНЬ.